Η Κρυμμένη Ιστορία του Σαράντα Εδαφίου - Αριθμός Οκτώ

Το Όρος

Jeff Pippenger
2026-04-05

Το Όρος της Μεταμορφώσεως για τον Πέτρο έλαβε χώρα μεταξύ του Πανείου και του σταυρού, και σε μία άλλη γραμμή, ο Πέτρος βρίσκεται μεταξύ του βαπτίσματος του Χριστού στην αρχή της διακονίας Του και αμέσως μετά τη θριαμβευτική είσοδο στο τέλος της διακονίας Του. Αυτοί οι τρεις σταθμοδείκτες —το βάπτισμα, το όρος και η ολοκλήρωση της θριαμβευτικής εισόδου— επισημαίνονται από τις τρεις φορές κατά τις οποίες μίλησε ο ουράνιος Πατέρας. Η τρίτη φορά, στο Ιωάννης 12, είναι όταν οι Έλληνες ζητούσαν τον Ιησού. Το βάπτισμα είναι η 9/11, το όρος βρίσκεται στην ιστορία από το Πάνειο έως τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι. Για τον Πέτρο ήταν το Πάνειο, κατόπιν το όρος έως την ολοκλήρωση της θριαμβευτικής εισόδου, η οποία ήταν ακριβώς πριν ο Χριστός δοξαστεί για δεύτερη φορά.

> Τώρα η ψυχή μου είναι τεταραγμένη· και τι να πω; Πατέρα, σώσε με από την ώρα αυτή· αλλά γι' αυτό ήλθα στην ώρα αυτή. Πατέρα, δόξασε το όνομά σου. Τότε ήλθε φωνή από τον ουρανό, λέγοντας: Και το δόξασα και πάλι θα το δοξάσω. Το πλήθος λοιπόν, που στεκόταν εκεί και άκουσε, έλεγε ότι έγινε βροντή· άλλοι έλεγαν: Άγγελος του μίλησε. Ο Ιησούς αποκρίθηκε και είπε: Όχι για μένα ήλθε αυτή η φωνή, αλλά για σας. Τώρα είναι η κρίση του κόσμου τούτου· τώρα ο άρχων του κόσμου τούτου θα εκβληθεί έξω. Κι εγώ, όταν υψωθώ από τη γη, θα ελκύσω όλους προς εμένα. Αυτό το έλεγε, φανερώνοντας με ποιον θάνατο επρόκειτο να πεθάνει. Ιωάννης 12:27–33.

Η γραμμή που πλαισιώνεται από το Λευιτικόν είκοσι τρία και την Πεντηκοστιανή περίοδο έχει ως αρχικό ορόσημο τρία βήματα, ακολουθούμενα από πέντε ημέρες, και ως τελικό ορόσημο με ταυτόσημα χαρακτηριστικά. Μεταξύ αυτών των οροσήμων, τριάντα ημέρες αντιπροσωπεύουν την περίοδο των ιερέων, η οποία καταλήγει στη γιορτή των σαλπίγγων. Η γιορτή των σαλπίγγων, η ανάληψη του Χριστού έπειτα από σαράντα ημέρες κατά τις οποίες δίδασκε τους μαθητές Του πρόσωπο προς πρόσωπο μετά την ανάστασή Του, και η ημέρα του εξιλασμού αντιπροσωπεύουν τα τρία βήματα του τέλους της γραμμής στο Λευιτικόν είκοσι τρία. Αυτά τα τρία βήματα ακολουθούνται από πέντε ημέρες έως αμφοτέρων της Πεντηκοστής και της γιορτής της Σκηνοπηγίας. Η τρίτη φορά που μίλησε ο επουράνιος Πατέρας ήταν ακριβώς πριν οι Έλληνες, που αντιπροσωπεύουν εκείνους οι οποίοι καλούνται να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα κατά τον νόμο της Κυριακής, ζητούσαν ακρόαση με τον Ιησού. Ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής, ο Ιησούς προσδιορίζει την ύψωση του σημαινομένου στο σταυρό. Η γη φωτίστηκε με τη δόξα Του στις 9/11 και φωτίζεται εκ νέου κατά τον νόμο της Κυριακής.

Η Καισάρεια Φιλίππου, η οποία είναι το Πάνειον, είναι η τρίτη ώρα, και η Καισάρεια η Παραθαλάσσια είναι η ενάτη ώρα του σταυρού, όταν ακούγεται η κλήση να εξέλθετε από τη Βαβυλώνα. Πριν από τον σταυρό, ενώ βρίσκεται στην προφητική ιστορία του Πανείου, ο Πέτρος

είναι στο όρος, αλλά ακόμη πριν από το τέλος της θριαμβευτικής εισόδου. Το Πάνειον συνεχίζεται μέχρι τον σταυρό του εδαφίου δεκαέξι. Ο Πέτρος στο Πάνειον βρίσκεται ακριβώς πριν από την τριμερή ιστορία της εορτής των σαλπίγγων, της αναλήψεως και του εξιλασμού του εικοστού τρίτου κεφαλαίου του Λευιτικού. Ο Πέτρος βρίσκεται στις τριάντα ημέρες της ειδικής διδασκαλίας του ιερέως.

Ο Σίμων γίνεται Πέτρος στο Πάνειον και έχει ένα βήμα στο όρος πριν από τη θριαμβευτική είσοδο. Η θριαμβευτική είσοδος απεικονίζει την παραβολή των δέκα παρθένων. Μόνον πέντε εισέρχονται στον γάμο, και οι πέντε ημέρες μεταξύ του τριπλού οροσήμου και της Πεντηκοστής αποτελούν την αρχή της θριαμβευτικής εισόδου. Αυτή αρχίζει κατά την εορτή των σαλπίγγων, αλλά εκείνο το ορόσημο συνίσταται σε έναν συνδυασμό τριών οροσήμων. Ως ενιαίο ορόσημο, αυτά ταυτοποιούν την επίθεση κατά του Νάσβιλ με την εορτή των σαλπίγγων. Το μήνυμα της Μεσονυκτίου Κραυγής θα έχει μόλις επιβεβαιωθεί, και η πομπή των πέντε φρονίμων παρθένων αρχίζει τη διαδικασία που οδηγεί στον θάνατο, την ταφή και την ανάσταση του σταυρού, που είναι ο νόμος της Κυριακής.

Ο Πέτρος βρίσκεται στο Πάνιον όταν διορθώνει την πρόβλεψη των πυρίνων σφαιρών του Νάσβιλ, και πριν από την ηχητική σάλπιγγα της εορτής των σαλπίγγων κατά την εκπλήρωση της πρόβλεψης. Κατ' αναγκαιότητα προφητική, πρέπει πρώτα να ανέβει στο όρος, διότι το όρος προηγήθηκε της θριαμβευτικής εισόδου. Πριν ο Αβραάμ ανέβει στο όρος, το όνομά του μεταβλήθηκε, και το όνομα του Πέτρου μεταβλήθηκε στο Πάνιον, προτού ανέβει στο όρος. Το όρος είναι η δοκιμασία του Πέτρου πριν εκπληρωθεί η πρόβλεψη των πυρίνων σφαιρών του Νάσβιλ. Η εκπλήρωση είναι η τρίτη και λυδία δοκιμασία, όπου ο χαρακτήρας φανερώνεται είτε ως χαρά είτε ως αισχύνη.

Η γραμμή του 457 π.Χ. καταλήγει μεταξύ της Ραφίας και του Πανίου· η διαθήκη του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Γενέσεως ευθυγραμμίζεται με τη Ραφία, και η διαθήκη του δέκατου έκτου κεφαλαίου του Ματθαίου ευθυγραμμίζεται με το Πάνιο. Από το Πάνιο, ο Πέτρος μεταβαίνει στο όρος, καθώς ο Αβραάμ μετέβη στη θυσία του Ισαάκ. Το όρος της γραμμής του Πέτρου ευθυγραμμίζεται με το όρος του καιρού του Αβραάμ.

Το ορόσημο του Αβραάμ αποτελούνταν από τρεις ημέρες. Κατά τη θριαμβευτική είσοδο, δύο μαθητές στάλθηκαν να φέρουν έναν όνο, για να μεταφέρει τον Χριστό, και στη γραμμή του Αβραάμ το τριήμερο ταξίδι του αρχίζει με την επιλογή δύο δούλων και ενός όνου, για να μεταφέρει τα ξύλα για την προσφορά του Ισαάκ. Το οκταήμερο ή εξαήμερο ταξίδι του Πέτρου προς το όρος ήταν τριήμερο για τον Αβραάμ. Ο Πέτρος στην Πανιὰμ βρίσκεται πριν από το όρος και πριν από το λύσιμο του όνου που αρχίζει την είσοδο στην Ιερουσαλήμ, εκεί όπου άρχισαν οι τρεις ημέρες του Αβραάμ. Κατά τη θριαμβευτική είσοδο ο Χριστός στάθηκε επάνω στο Όρος των Ελαιών και έκλαψε για την Ιερουσαλήμ, σηματοδοτώντας έτσι την κατάληξη της σχέσης διαθήκης μεταξύ του Θεού και του αρχαίου κυριολεκτικού Ισραήλ. Το όρος του Πέτρου είναι πριν από τη θριαμβευτική είσοδο· το όρος του Χριστού είναι κατά τη διάρκεια της θριαμβευτικής εισόδου, και το όρος του Αβραάμ είναι κατά την ολοκλήρωση της εισόδου.

Το 2026 είναι οι ενδιάμεσες εκλογές, όταν το διακοσιοστό πεντηκοστό έτος της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας εορτάζει την ένδοξη βασιλεία της. Εκείνος ο εορτασμός, ως προφητικό μέσο σημείο, ευθυγραμμίζεται με τον Αντίοχο τον Μέγα το 207 π.Χ., το μέσο σημείο μεταξύ της Ραφίας και του Πανείου, το οποίο σηματοδοτεί το τέλος των διακοσίων πενήντα ετών από το 457 π.Χ.

Καθώς εξετάζουμε τις τέσσερις γραμμές που αποτελούνται από τα κεφάλαια έντεκα έως και το κεφάλαιο είκοσι δύο, τα οποία έχουν αποσφραγισθεί μέχρι στιγμής (ίσως υπάρχουν και άλλα παραδείγματα), στρεφόμαστε τώρα σε εκείνα τα κεφάλαια στο Το Ζητητό των Αιώνων. Το κεφάλαιο έντεκα είναι «Η Βάπτιση», και το κεφάλαιο είκοσι δύο είναι «Η Φυλάκιση και ο Θάνατος του Ιωάννη». Ο Ιωάννης βρίσκεται στην αρχή και στο τέλος, και το κεφάλαιο δεκαεπτά, το μεσαίο κεφάλαιο, είναι ο Νικόδημος.

> «Ο Νικόδημος είχε έλθει προς τον Κύριο νομίζοντας ότι θα εισέλθει σε συζήτηση μαζί Του, αλλά ο Ιησούς έθεσε γυμνές τις θεμελιώδεις αρχές της αλήθειας. Είπε προς τον Νικόδημο: Δεν είναι τόσο θεωρητική γνώση εκείνο που χρειάζεσαι, όσο πνευματική αναγέννηση. Δεν χρειάζεται να ικανοποιηθεί η περιέργειά σου, αλλά να λάβεις νέα καρδιά. Πρέπει να λάβεις νέα ζωή άνωθεν, προτού μπορέσεις να εκτιμήσεις τα επουράνια πράγματα. Μέχρις ότου συντελεσθεί αυτή η μεταβολή, η οποία καθιστά τα πάντα νέα, δεν θα προκύψει για σένα κανένα σωτήριο όφελος από το να συζητείς μαζί Μου περί της εξουσίας Μου ή της αποστολής Μου.»

> «Ο Νικόδημος είχε ακούσει το κήρυγμα του Ιωάννη του Βαπτιστή περί μετανοίας και βαπτίσματος, και ότι υπέδειχνε στον λαό Εκείνον ο οποίος επρόκειτο να βαπτίζει με Πνεύμα Άγιον. Ο ίδιος είχε αισθανθεί ότι υπήρχε έλλειψη πνευματικότητας μεταξύ των Ιουδαίων, ότι, σε μεγάλο βαθμό, αυτοί ελέγχονταν από μισαλλοδοξία και κοσμική φιλοδοξία. Είχε ελπίσει σε μια καλύτερη κατάσταση πραγμάτων με τον ερχομό του Μεσσία. Ωστόσο, το ελεγκτικό της καρδιάς μήνυμα του Βαπτιστή είχε αποτύχει να γεννήσει μέσα του συναίσθηση αμαρτίας. Ήταν αυστηρός Φαρισαίος και υπερηφανευόταν για τα καλά του έργα. Ήταν ευρέως εκτιμώμενος για την ευεργεσία και τη γενναιοδωρία του στη συντήρηση της υπηρεσίας του ναού, και αισθανόταν ασφαλής ως προς την εύνοια του Θεού. Ταράχθηκε στη σκέψη μιας βασιλείας υπερβολικά καθαρής για να μπορέσει αυτός να τη δει στην παρούσα κατάστασή του.» Η Ζωή του Χριστού, 171.

Το μέσον στο The Desire of Ages βρίσκεται στη γραμμή του Νικοδήμου, ο οποίος αντιπροσωπεύει την τελευταία κλήση προς τον Αντβεντισμό στη γραμμή της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αντιπροσωπεύει μια τάξη που άκουσε το μήνυμα του προδρόμου του Χριστού, αλλά αγνοούσε τη Λαοδικειακή της κατάσταση.

> «Στη συνάντηση με τον Νικόδημο, ο Ιησούς ανέπτυξε το σχέδιο της σωτηρίας και την αποστολή Του προς τον κόσμο. Σε καμία από τις μεταγενέστερες ομιλίες Του δεν εξήγησε τόσο πλήρως, βήμα προς βήμα, το έργο που ήταν αναγκαίο να επιτελεσθεί στις καρδιές όλων όσοι επρόκειτο να κληρονομήσουν τη βασιλεία των ουρανών. Από την αρχή κιόλας της διακονίας Του άνοιξε την αλήθεια σε ένα μέλος του Σανχεδρίν, στον νου που ήταν δεκτικότερος, και σε έναν διορισμένο διδάσκαλο του λαού. Αλλά οι ηγέτες του Ισραήλ δεν

> καλοδέχθηκαν το φως. Ο Νικόδημος έκρυψε την αλήθεια στην καρδιά του, και επί τρία έτη υπήρξε ελάχιστος φανερός καρπός.» Η Ζωή του Χριστού, σ. 176.

Το μήνυμα του Ιωάννη και το βάπτισμα του Χριστού από αυτόν αντιπροσώπευαν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου περί του φόβου του Θεού. Το μήνυμα του Ιωάννη ήταν το Λαοδικειακό μήνυμα της δικαιώσεως διά της πίστεως, και εκείνο το μήνυμα ενδυναμώθηκε κατά το βάπτισμα του Χριστού, όπως ακριβώς και το μήνυμα των Jones και Waggoner ήταν το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια το 1888. Το βάπτισμα του Χριστού και το 1888 προτυποποιούσαν την άφιξη του μηνύματος προς τη Λαοδίκεια στην 11η Σεπτεμβρίου, η οποία ολοκληρώνεται στο μέσον μεταξύ της Ραφίας και του Πανίου.

Ο Νικόδημος σημαίνει «νίκη του λαού», και η δικαίωση διά της πίστεως είναι το σφραγιστικό μήνυμα που έφθασε με το μήνυμα του Ιωάννη, ενδυναμώθηκε κατά το βάπτισμα και ορίσθηκε από τη μεσονύκτια συνάντηση του Νικοδήμου με τον Χριστό. Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο περιγράφει τον θάνατο του Ιωάννη, ο οποίος παρήγαγε στους μαθητές του την αναγνώριση του σημείου που επρόκειτο να υψωθεί και να ελκύσει πάντας προς Εαυτόν. Το βάπτισμα ήταν τόσο η 11η Σεπτεμβρίου όσο και η 18η Ιουλίου 2020 έως την 31η Δεκεμβρίου 2023, διότι το βάπτισμα απεικονίζει τον θάνατο (2020), την ταφή (τρεις και ήμισυ ημέρες) και την ανάσταση (31 Δεκεμβρίου 2023). Έπειτα ακολουθεί η μεσονύκτια συνάντηση, όπου η νίκη του λαού απεικονίζεται ως το να γεννηθεί κανείς εκ νέου, από την τύφλωση της Λαοδικείας προς την όραση είκοσι-είκοσι ενός Φιλαδελφέως. Κατόπιν, τα έργα του Χριστού εκτίθενται ως η ύψωση του σημείου.

Για τον Αβραάμ, τα έργα του Χριστού στη γραμμή του Ιωάννη ευθυγραμμίζονται με τη θυσία του Ισαάκ. Για τον Πέτρο, η γραμμή καταλήγει στην Καισάρεια παρά τη θάλασσα, την Καισάρεια Μαριτίμα, κατά την ενάτη ώρα, όπου ο σταυρός καλεί όλους τους ανθρώπους στη νίκη της δικαιώσεως δια της πίστεως, η οποία είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου είναι το μήνυμα του τρίτου αλίμονο του Ισλάμ, το οποίο έφθασε στις 9/11 κατά την πρώτη συνάντηση του Βαλαάμ με την όνο του Ισλάμ, κατόπιν με διπλασιασμό των πληγμάτων εναντίον της κυριολεκτικής ένδοξης γης στις 7 Οκτωβρίου 2023, και έπειτα με το δεύτερο πλήγμα στο Νάσβιλ, καθώς ο Βαλαάμ οδηγεί την όνο του Ισλάμ μέσα από τους αμπελώνες της αρχαίας κυριολεκτικής και της σύγχρονης πνευματικής ένδοξης γης. Το τρίτο πλήγμα είναι ο σεισμός του προσεχώς ερχομένου νόμου της Κυριακής. Εκεί προσφέρεται ο Ισαάκ, εκεί οι μαθητές του Ιωάννη, σύμβολο του μεγάλου πλήθους στο οποίο δίδονται οι λευκές στολές του μαρτυρίου, άκουσαν και είδαν τα έργα του σημαιοφόρου. Τα μεσόκεντρα της Γένεσης, του Ματθαίου και του The Desire of Ages προσδιορίζουν τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και την κλήση των Εθνών.

Η εξήγηση που έδωσε ο Χριστός στον Νικόδημο ήταν το έργο του ανέμου, μολονότι το έργο του είναι αόρατο.

> «Ο Νικόδημος εξακολουθούσε να βρίσκεται σε απορία, και ο Ιησούς χρησιμοποίησε τον άνεμο για να καταστήσει σαφές το νόημά Του: “Το πνεύμα πνέει όπου θέλει, και ακούεις τον ήχο αυτού, αλλά δεν δύνασαι να γνωρίζεις πόθεν έρχεται και πού υπάγει· ούτως είναι πας ο

γεννημένος εκ του Πνεύματος.”»

«Ο άνεμος ακούγεται ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων, καθώς θροΐζει τα φύλλα και τα άνθη· όμως είναι αόρατος, και κανείς δεν γνωρίζει από πού έρχεται ούτε πού υπάγει. Έτσι συμβαίνει και με το έργο του Αγίου Πνεύματος επάνω στην καρδιά. Δεν μπορεί να εξηγηθεί περισσότερο απ’ όσο μπορούν να εξηγηθούν οι κινήσεις του ανέμου. Ένας άνθρωπος μπορεί να μην είναι σε θέση να προσδιορίσει τον ακριβή χρόνο ή τόπο, ούτε να ιχνηλατήσει όλες τις περιστάσεις στη διαδικασία της μεταστροφής· αυτό όμως δεν αποδεικνύει ότι δεν έχει μεταστραφεί. Με μια ενέργεια τόσο αόρατη όσο ο άνεμος, ο Χριστός εργάζεται αδιάκοπα επάνω στην καρδιά. Λίγο λίγο, ίσως χωρίς να το αντιλαμβάνεται εκείνος που τη δέχεται, δημιουργούνται εντυπώσεις που τείνουν να ελκύσουν την ψυχή προς τον Χριστό. Αυτές μπορεί να γίνουν δεκτές μέσω του στοχασμού επάνω σ’ Αυτόν, μέσω της αναγνώσεως των Γραφών, ή μέσω της ακροάσεως του λόγου από τον ζώντα κήρυκα. Ξαφνικά, καθώς το Πνεύμα έρχεται με πιο άμεση πρόσκληση, η ψυχή παραδίνεται με χαρά στον Ιησού. Από πολλούς αυτό ονομάζεται αιφνίδια μεταστροφή· αλλά είναι το αποτέλεσμα μακράς προσέλκυσης από το Πνεύμα του Θεού,—μιας υπομονετικής, παρατεταμένης διεργασίας.»

«Ενώ ο άνεμος είναι ο ίδιος αόρατος, παράγει αποτελέσματα που βλέπονται και γίνονται αισθητά. Έτσι και το έργο του Πνεύματος επάνω στην ψυχή θα αποκαλύπτεται σε κάθε πράξη εκείνου που έχει αισθανθεί τη σωτήρια δύναμή του. Όταν το Πνεύμα του Θεού καταλάβει την καρδιά, μεταμορφώνει τη ζωή. Αμαρτωλές σκέψεις αποβάλλονται, πονηρά έργα απαρνούνται· η αγάπη, η ταπεινοφροσύνη και η ειρήνη παίρνουν τη θέση του θυμού, του φθόνου και της έριδας. Η χαρά παίρνει τη θέση της λύπης, και το πρόσωπο αντανακλά το φως του ουρανού. Κανείς δεν βλέπει το χέρι που σηκώνει το φορτίο, ούτε βλέπει το φως να κατεβαίνει από τις άνω αυλές. Η ευλογία έρχεται όταν η ψυχή, διά της πίστεως, παραδίδεται στον Θεό. Τότε εκείνη η δύναμη, την οποία κανένα ανθρώπινο μάτι δεν μπορεί να δει, δημιουργεί ένα νέο ον κατά την εικόνα του Θεού». The Desire of Ages, 172, 173.

Στις 11/9 η όψιμη βροχή άρχισε να ψιχαλίζει. Στις 11/9 το Ισλάμ, το οποίο παριστάνεται ως ο «ανατολικός άνεμος» στη βιβλική προφητεία, εμφανίσθηκε καθώς άρχιζε η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η όψιμη βροχή, η οποία είναι ένα μήνυμα παριστανόμενο ως το «χρυσό έλαιο» που κατέρχεται από τους δύο χρυσούς σωλήνες του Ζαχαρία, άρχισε την πρόσκληση των Λαοδικέων Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας σε μετάνοια. Ο άνεμος του Αγίου Πνεύματος άρχισε το έργο του να διδάσκει όλα τα γεγραμμένα και, χρησιμοποιώντας το μήνυμα των αρχαίων οδών του Ιερεμία, να μιλά στις καρδιές των τυφλών Λαοδικέων. Το έργο του Αγίου Πνεύματος, όπως παραστάθηκε στον Νικόδημο και εξηγήθηκε πληρέστερα, είναι το «βήμα προς βήμα», «έργο που είναι αναγκαίο να γίνει στις καρδιές όλων όσοι θα κληρονομήσουν τη βασιλεία των ουρανών». Η διαδικασία παρομοιάσθηκε από τον Χριστό με το έργο του ανέμου, και η διαδικασία αυτή λαμβάνει χώρα κατά την περίοδο του «ανατολικού ανέμου», ο οποίος έφθασε στις 11/9. Ο Ησαΐας αναφέρεται στην ίδια αυτή περίοδο με τους όρους του σφοδρού ανέμου.

Με μέτρον, όταν αυτό εκβλαστήσει, θα αντιδικήσεις με αυτό· συγκρατεί τον σφοδρόν αυτού άνεμον κατά την ημέραν του ανατολικού ανέμου. Διά τούτο λοιπόν θα καθαρισθεί η ανομία του Ιακώβ· και τούτος είναι όλος ο καρπός, το να αφαιρεθεί η αμαρτία αυτού· όταν καταστήσει πάντας τους λίθους του θυσιαστηρίου ως ασβεστολίθους συντριβομένους, τα άλση

> και τα είδωλα δεν θα παραμείνουν όρθια. Ησαΐας 27:8, 9.

Όλοι οι προφήτες συμφωνούν μεταξύ τους ως προς τις έσχατες ημέρες, και ο «σκληρός άνεμος» του Ησαΐα είναι οι άνεμοι της έριδος του Ιωάννη, οι οποίοι κρατούνται υπό έλεγχο κατά τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Ο σκληρός άνεμος του Ησαΐα είναι ο ανατολικός άνεμος, ο οποίος «συγκρατείται» στη μαρτυρία του Ησαΐα και κρατείται υπό έλεγχο σε εκείνη του Ιωάννη. Οι άνεμοι της έριδος του Ιωάννη συγκρατούνται ενώ ο λαός του Θεού σφραγίζεται, και ο ανατολικός άνεμος του Ησαΐα ταυτίζεται με την περίοδο κατά την οποία «η ανομία του Ιακώβ» «εξαλείφεται». Η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται ως «εξαλείφεται» σημαίνει ότι γίνεται εξιλέωση γι' αυτήν. Η σφράγιση του Ιωάννη είναι η ίδια με εκείνη του ένατου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ και είναι η ίδια με την εξάλειψη της ανομίας του Ιακώβ. Ο άγγελος που διέρχεται μέσα από την Ιερουσαλήμ, θέτοντας σημείο επάνω σε εκείνους που στενάζουν και βοούν, είναι ο άγγελος που αναβαίνει από την «ανατολή».

> Και μετά ταύτα είδα τέσσερις αγγέλους ισταμένους επί τας τέσσαρας γωνίας της γης, κρατούντας τους τέσσαρας ανέμους της γης, ώστε να μη πνέη άνεμος επί της γης, μήτε επί της θαλάσσης, μήτε επί παν δένδρον. Και είδα άλλον άγγελον αναβαίνοντα από ανατολής ηλίου, έχοντα την σφραγίδα του ζώντος Θεού· και έκραξε μετά φωνής μεγάλης προς τους τέσσαρας αγγέλους, εις τους οποίους εδόθη να βλάψωσι τη γη και τη θάλασσαν, λέγων· Μη βλάψητε τη γη, μήτε τη θάλασσαν, μήτε τα δένδρα, εωσού σφραγίσωμεν τους δούλους του Θεού ημών επί των μετώπων αυτών. Αποκάλυψις 7:1–3.

Ο άγγελος είναι ο Χριστός, και ανήλθε στο τέλος σαράντα ημερών διδασκαλίας προς τους μαθητές πρόσωπο προς πρόσωπο κατά την Πεντηκοστιανή περίοδο· και αναβαίνει κατά τη γιορτή των σαλπίγγων στο Λευιτικόν είκοσι τρία, στο τέλος των τριάντα ημερών διδασκαλίας πρόσωπο προς πρόσωπο με τους ιερείς, οι οποίοι αντιπροσωπεύονται από τον αριθμό τριάντα.

Το 2026 είναι οι ενδιάμεσες εκλογές, και οι εκλογές έχουν ήδη επιβεβαιωθεί ως προφητικοί οδοδείκτες. Χωρίς οι Δημοκρατικοί να κλέψουν τις εκλογές του 2020, ο Τραμπ δεν θα είχε εκπληρώσει το αίνιγμα της Ρώμης. Το αίνιγμα της Ρώμης είναι ότι είναι όγδοη και είναι εκ των επτά. Αυτό το αίνιγμα προσδιορίζει τον Τραμπ ως τον εκπρόσωπο της εικόνας του θηρίου, ο οποίος πάντοτε αναβαίνει ως όγδοος, και όμως είναι εκ των επτά. Στο Δανιήλ επτά, τρία από τα δέκα κέρατα της ειδωλολατρικής Ρώμης έπρεπε να αφαιρεθούν, ώστε το μικρό κέρας να ανέλθει. Εκεί η παπική Ρώμη ανέβηκε ως η όγδοη μεταξύ επτά άλλων κεράτων, και όμως προήλθε από την ειδωλολατρική Ρώμη, διότι έμελλε να είναι εκ των επτά. Στο Δανιήλ οκτώ, η Μηδοπερσική αυτοκρατορία παριστανόταν με δύο κέρατα, έπειτα η Ελλάδα ήταν ένα μόνο κέρας, το οποίο, όταν συντρίφθηκε, παρήγαγε τέσσερα κέρατα· έτσι, προτού εμφανισθεί η Ρώμη, έχουν προηγηθεί επτά κέρατα, και το μικρό κέρας της Ρώμης είναι το όγδοο. Υπάρχουν και άλλοι μάρτυρες για το γεγονός ότι η Ρώμη πάντοτε αναβαίνει ως όγδοη και είναι εκ των επτά, αλλά το κύριο σημείο αναφοράς του αινίγματος είναι το δέκατο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης.

> Καὶ ἐδῶ εἶναι ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ εἶναι ἑπτὰ ὄρη, ἐπάνω στὰ ὁποῖα κάθεται ἡ γυνή. Καὶ εἶναι ἑπτὰ βασιλεῖς· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ εἷς εἶναι, καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἦλθε ἀκόμη· καὶ ὅταν ἔλθῃ, πρέπει νὰ παραμείνῃ ὀλίγον. Καὶ τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἦταν καὶ δὲν εἶναι, αὐτὸ εἶναι ὄγδοος, καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἑπτὰ, καὶ ὑπάγει εἰς ἀπώλειαν. Ἀποκάλυψις 17:9–11.

Η κλεμμένη εκλογή του 2020 προσδιόρισε μία εκλογή ως προφητικό ορόσημο. Μία δεύτερη μαρτυρία αυτού του γεγονότος βρίσκεται στον Πρόεδρο Κάρτερ. Ο Ρήγκαν ήταν ο πρώτος από τους προέδρους που οδηγούν στον Τραμπ, ο οποίος είναι ο όγδοος και εκ των επτά, καθώς σχηματίζει εικόνα της Ρώμης. Ο Ρήγκαν ήταν ο πρώτος της ακολουθίας των οκτώ προέδρων από τον καιρό του τέλους το 1989. Το 1989 εκπληρώθηκε στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια ένα έως τέσσερα, και προβάλλει τη μαρτυρία του πλουσιότερου προέδρου. Του Ρήγκαν είχε προηγηθεί ο χειρότερος Πρόεδρος στην ιστορία έως εκείνο το σημείο. Ο Κάρτερ άφησε το αξίωμά του με μία άλυτη κρίση του Ισλάμ. Σαράντα επτά χρόνια αργότερα, ο Τραμπ επιλύει επί του παρόντος το πρόβλημα που άφησε στον Ρήγκαν ο Δημοκρατικός Κάρτερ. Επειδή ο πρώτος και άλφα, ο Ρήγκαν, ήταν Ρεπουμπλικανός, προτυπώνοντας έναν Ρεπουμπλικανό στο τέλος και ωμέγα, ο Τραμπ θα έπρεπε επίσης να κληρονομήσει μία κρίση του Ισλάμ που δημιουργήθηκε από τον προηγούμενο Δημοκρατικό πρόεδρο, ο οποίος, από προφητική αναγκαιότητα, θα έπρεπε να είναι ο χειρότερος πρόεδρος στην ιστορία έως εκείνο το σημείο. Ο Ομπάμα, βεβαίως, εκπλήρωσε όλα αυτά τα προφητικά χαρακτηριστικά, και το ίδιο και ο Μπάιντεν. Για να προτυπώσει ο Ρήγκαν τον τελευταίο, έπρεπε επίσης να προτυπώσει όχι μόνο τον όγδοο, αλλά και τον έκτο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Λέων της φυλής του Ιούδα έπρεπε να ελέγξει τις εκλογές, ώστε να εξασφαλίσει μία ακολουθία αποτυχημένων προεδριών που προηγήθηκαν του Τραμπ και στις δύο περιπτώσεις. Οι εκλογές είναι ένα προφητικό ορόσημο, και το 2026 είναι οι ενδιάμεσες εκλογές για τον πρόεδρο που είναι ο όγδοος και εκ των επτά.

Η διακόσια πεντηκονταετής γραμμή των Ηνωμένων Πολιτειών άρχισε το 1776 και κορυφώνεται το 2026. Η διακόσια πεντηκονταετής γραμμή του 457 π.Χ. κορυφώθηκε το 207 π.Χ., μεταξύ των εδαφίων ένδεκα και δεκαπέντε, στις μάχες της Ραφίας και του Πανίου. Η Ραφία είναι προφητικώς ευθυγραμμισμένη με τη διαθήκη της περιτομής του δέκατου εβδόμου κεφαλαίου της Γένεσης, και το Πάνιο είναι προφητικώς ευθυγραμμισμένο με τη διαθήκη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων του δέκατου έκτου κεφαλαίου του Ματθαίου. Το 2026 ευθυγραμμίζεται με το 207 π.Χ., μεταξύ των εδαφίων ένδεκα και δεκαπέντε—μεταξύ της Ραφίας και του Πανίου, πράγμα που βρίσκεται επίσης μεταξύ της πρώτης διαθήκης του Θεού με εκλεκτό λαό και της τελευταίας διαθήκης του Θεού με εκλεκτό λαό.

Οι γραμμές των διακοσίων πενήντα ετών που καταλήγουν στο μέσον του 207 π.Χ. και του 2026 ευθυγραμμίζονται με τη γραμμή των διακοσίων πενήντα ετών του διωγμού, η οποία άρχισε όταν η πόλη της Ρώμης κάηκε κατά το έτος 64. Από εκείνο το σημείο, επτά έτη προειδοποιήσεως περί της επερχομένης καταστροφής εκηρύχθησαν στους κατοίκους της Ιερουσαλήμ από έναν παράξενο άνδρα. Όταν έφθασε το έτος εβδομήντα και η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε, η εκκλησία του Θεού διεσκορπίσθη και διέδωσε το ευαγγέλιο σε ολόκληρο τον κόσμο. Κατά τον ίδιο χρόνο κατά τον οποίο η εκκλησία της Εφέσου εκήρυττε το Πεντηκοστιανό μήνυμα της αναστάσεως, άρχισε ο διωγμός που αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Σμύρνης, διότι, εξαιτίας προφητικής αναγκαιότητας, οι δύο εκκλησίες θα πορεύονταν παραλλήλως επί ένα χρονικό διάστημα. Ο Παύλος ήταν ηγέτης της προφητικής εκκλησίας της Εφέσου, πλην όμως έγραψε περί αμφοτέρων των ιστοριών.

> Τους διωγμούς, τα παθήματα, τα οποία με βρήκαν στην Αντιόχεια, στο Ικόνιο, στα Λύστρα· πόσους διωγμούς υπέμεινα· αλλά από όλα αυτά ο Κύριος με ελευθέρωσε. Και μάλιστα, όλοι όσοι θέλουν να ζουν με ευσέβεια εν Χριστώ Ιησού θα υποστούν διωγμό. 2 Τιμόθεον 3:11, 12.

Ο A.T. Jones προσδιορίζει τη διακοσίων πενήντα ετών περίοδο που αρχίζει στο έτος 64 και λήγει με το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313. Κατά τα έτη εκείνα ο διωγμός κατά του λαού του Θεού διεξαγόταν από την ειδωλολατρική Ρώμη, αλλά το μήνυμα προς την εκκλησία της Σμύρνης προσδιόριζε δέκα ημέρες, οι οποίες αντιπροσωπεύουν τον πλέον σφοδρό διωγμό εκείνης της περιόδου.

> Μη φοβηθῇς κανένα ἀπ' ὅσα μέλλεις νὰ πάθῃς· ἰδοὺ, ὁ διάβολος μέλλει νὰ ῥίψῃ τινὰς ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακήν, διὰ νὰ δοκιμασθῆτε· καὶ θέλετε ἔχει θλίψιν δέκα ἡμέρας· γίνου πιστὸς μέχρι θανάτου, καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸν στέφανον τῆς ζωῆς. Ἀποκάλυψις 2:10.

Εκείνη η περίοδος διωγμού, την οποία αντιπροσώπευε ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός, διήρκεσε δέκα έτη, αρχίζοντας το 303 και λήγοντας το 313, όταν κυβερνούσε ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ο Μέγας, όπως θα κυβερνούσε και κατά τον πρώτο νόμο της Κυριακής το 321, καθώς και όταν διαίρεσε τη Ρώμη σε ανατολή και δύση το 330. Το 313 επισημάνθηκε προφητικώς με τον διπλωματικό γάμο στο Μιλάνο, όταν ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος (κυβερνήτης της Δύσεως) κανόνισε τον γάμο της ετεροθαλούς αδελφής του, Φλαβίας Ιουλίας Κωνσταντίας, με τον Λικίνιο, τον αυτοκράτορα που ήλεγχε το ανατολικό (ή το σύντομα μέλλον να καταστεί ανατολικό) τμήμα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο γάμος έλαβε συμβολικώς τέλος όταν ο Κωνσταντίνος διαίρεσε το βασίλειο σε ανατολή και δύση το 330.

Η διακοσιοπεντηκονταετής περίοδος του Νέρωνα αρχίζει με μία επταετή περίοδο, η οποία αρχίζει και τελειώνει με μία πολιορκία που προτυπώνει το τέλος του κόσμου. Στο τέλος της περιόδου υπήρξε μία διακριτή δεκαετία διωγμού. Η περίοδος άρχισε στον καιρό της Εφέσου, έπειτα κάλυψε την ιστορία της Σμύρνης έως την εκκλησία του συμβιβασμού του Κωνσταντίνου, όταν η εκκλησία της Περγάμου έφθασε το 313.

Αυτά τα δεκαεπτά έτη, από το 313 έως το 330, βρίσκουν το αντίστοιχό τους στην ιστορία της Ραφίας και του Πανείου, όπου η μάχη του 217 π.Χ. και η μάχη του 200 π.Χ. χωρίζονται μεταξύ τους από δεκαεπτά έτη. Στη μάχη της Ραφίας ο Πτολεμαίος επικράτησε, αλλά θα είχε πεθάνει και παρέλθει πριν από τη μάχη του Πανείου. Ωστόσο, βασίλευσεν επί δεκαεπτά έτη, από το 221 π.Χ. έως το 204 π.Χ. Τρεις γραμμές των 250 ετών, συνδεδεμένες μεταξύ τους με τρία δεκαεπτά, επιβάλλουν την εξέταση ότι το 313 αντιστοιχεί στο 2026.

Το 313 υπήρξε μία σαφής μετάβαση από τον διωγμό προς τον συμβιβασμό, σηματοδοτώντας έτσι το 313 ως σύμβολο μιας μεταβολής προφητικής φύσεως, η οποία προτυπώθηκε από τη μετάβαση από τη Σμύρνη στην Πέργαμο. Το πρώτο βήμα αντιπροσωπεύθηκε από έναν διπλωματικό γάμο που κατέληξε σε διαζύγιο δεκαεπτά έτη αργότερα. Το δεύτερο βήμα ήταν ο πρώτος νόμος περί Κυριακής. Η Έμπνευση μάς πληροφορεί ότι ο νόμος περί Κυριακής προηγείται από μια προοδευτική, βήμα προς βήμα, διαδικασία, η οποία περιλαμβάνει νόμους περί Κυριακής που προηγούνται του νόμου περί Κυριακής, ο οποίος ορίζεται ως ο εξαναγκασμός σας να τηρείτε την Κυριακή και επίσης ο διωγμός σας επειδή τηρείτε το Σάββατο του Θεού, την εβδόμη ημέρα.

«Εάν ο αναγνώστης επιθυμεί να κατανοήσει τα μέσα που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν στην επικείμενη σύγκρουση, δεν έχει παρά να εξετάσει το ιστορικό των μέσων που η Ρώμη χρησιμοποίησε για τον ίδιο σκοπό κατά τους περασμένους αιώνες. Εάν θέλει να γνωρίζει πώς παπικοί και Προτεστάντες, ενωμένοι, θα μεταχειρισθούν εκείνους που απορρίπτουν τα δόγματά τους, ας δει το πνεύμα που η Ρώμη εκδήλωσε απέναντι στο Σάββατο και στους υπερασπιστές του.»

«Βασιλικά διατάγματα, οικουμενικές σύνοδοι και εκκλησιαστικοί κανονισμοί, υποστηριζόμενοι από την κοσμική εξουσία, υπήρξαν τα βήματα μέσω των οποίων η ειδωλολατρική εορτή κατέκτησε τη θέση τιμής της μέσα στον χριστιανικό κόσμο. Το πρώτο δημόσιο μέτρο που επέβαλε την τήρηση της Κυριακής ήταν ο νόμος που θεσπίστηκε από τον Κωνσταντίνο. (321 μ.Χ.) Το διάταγμα αυτό απαιτούσε από τους κατοίκους των πόλεων να αναπαύονται κατά «την σεβασμία ημέρα του ηλίου», αλλά επέτρεπε στους κατοίκους της υπαίθρου να συνεχίζουν τις γεωργικές τους ασχολίες. Αν και στην πραγματικότητα ήταν ειδωλολατρικό διάταγμα, επιβλήθηκε από τον αυτοκράτορα μετά την κατ' όνομα αποδοχή του Χριστιανισμού από μέρους του». Η Μεγάλη Διαμάχη, 573, 574.

Το Διάταγμα των Μεδιολάνων, το 313, ήταν το «βασιλικό διάταγμα», το οποίο ακολουθήθηκε από «γενικές συνόδους και εκκλησιαστικά διατάγματα, υποστηριζόμενα από την κοσμική εξουσία, [που] ήταν τα βήματα». Αυτά ήταν διαδοχικά βήματα, τα οποία οδήγησαν στον πρώτο νόμο περί Κυριακής το 321. Ένα από αυτά τα βήματα είναι τα «εκκλησιαστικά διατάγματα», όπως η τήρηση της Κυριακής, «υποστηριζόμενα από την κοσμική εξουσία». Η περίοδος του 1888 προσδιορίζει μια σειρά νόμων περί Κυριακής που εισήχθησαν στη Γερουσία από τον Γερουσιαστή Blair και δεν οδήγησαν πουθενά, αλλά κατά την ίδια ιστορική περίοδο αρκετές πολιτείες θέσπιζαν πολιτειακούς νόμους περί Κυριακής, επιβαλλόμενους από το κράτος. Αυτοί οι δύο μάρτυρες προσδιορίζουν το 313 ως ορόσημο, όπου «βασιλικά διατάγματα», όπως ένα εκτελεστικό διάταγμα, θα σηματοδοτούσαν μια μετάβαση στην ιστορία του θηρίου της γης, το οποίο είναι προορισμένο να μιλήσει ως δράκων.

Όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες λαλούν ως δράκων, καταλήγουν ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, και τούτο το πράττουν λαλώντας κατά τον ίδιο τρόπο όπως έπραξαν στην αρχή της βασιλείας τους ως έκτη βασιλεία. Το 1798, οι Ηνωμένες Πολιτείες θέσπισαν τους Νόμους περί Αλλοδαπών και Στάσεως (Alien and Sedition Acts), οι οποίοι προεικόνιζαν τον νόμο της Κυριακής. Οι Νόμοι περί Αλλοδαπών και Στάσεως του 1798 ήσαν το τρίτο από τρία βήματα που άρχισαν το 1776 με τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας, ακολουθούμενη από το Σύνταγμα το 1789. Τα τρία αυτά βήματα αντιστοιχούν προς το 313, το 321 και το 330.

Τα έτη 1776, 1789 και 1798 ήταν όλα ενέργειες που ορίζονται ως ομιλία, διότι η θεόπνευστη μαρτυρία μάς πληροφορεί ότι «η ομιλία του έθνους είναι η ενέργεια των νομοθετικών και δικαστικών του αρχών». Τα 313, 321 και 330 είναι όλα ορόσημα συνδεδεμένα με τον Μέγα Κωνσταντίνο. Το τέλος του αρχαίου κατά γράμμα Ισραήλ, τόσο του βόρειου όσο και του νότιου βασιλείου, συμβολίζεται ως διαζύγιο, και αυτό ακριβώς παριστάνεται από το 330. Ένα διαζύγιο μεταξύ ανατολής και δύσης μέσα σε έναν γάμο που είχε αρχίσει δεκαεπτά έτη νωρίτερα, με τον γάμο του Διατάγματος των Μεδιολάνων. Κατά τον νόμο της Κυριακής, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα

έχουν συμπληρώσει το ποτήρι του δοκιμαστικού τους χρόνου και θα διαζευχθούν από τον Θεό ως προς τον προφητικό τους σκοπό, όπως προτυπώνεται από τη γη που ρέει γάλα και μέλι για τον αρχαίο Ισραήλ. Η θεόπνευστη μαρτυρία λέγει ότι η εθνική αποστασία ακολουθείται από την εθνική καταστροφή. Αυτό συμβαίνει όταν ο Θεός διαζεύγνυται από την ένδοξη γη, όπως παριστάνεται από το έτος 330. Από τον γάμο του 313 έως το πρώτο σε μια σειρά κλιμακούμενων νόμων της Κυριακής το 321, έως το διαζύγιο του 330. Το 1776 ευθυγραμμίζεται με το 313, και το 1789 ευθυγραμμίζεται με το 321 και το 1798 ευθυγραμμίζεται με το 330.

Το 330 είναι επίσης η εκπλήρωση των 360 ετών από τη μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. Το Άκτιο ήταν το τρίτο εμπόδιο της Ρώμης και, ως εκ τούτου, προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής, όπου η σύγχρονη Ρώμη κατακτά το δεύτερο και το τρίτο εμπόδιό της. Στο ορόσημο του 330 η μάχη του Πανίου συνενώνεται με τη μάχη του Ακτίου. Η μάχη της Ραφίας το 217 π.Χ. ευθυγραμμίζεται με τον ουκρανικό πόλεμο το 2014· κατόπιν, το 2015 ο Τραμπ εγκαινίασε την πρώτη προεδρική του εκστρατεία· το 2020 αμφότερα τα κέρατα του θηρίου της γης εφονεύθησαν· το 2023 αμφότερα ανεστήθησαν. Το 2024 άρχισε η δοκιμασία των θεμελίων και το 2025 η προφητική συμμαχία του όγδοου προέδρου και του παπικού ομολόγου του επισημάνθηκε από τις αμοιβαίες ορκωμοσίες τους.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.